

UNUTAMADIM

Zeynep Sati YALÇIN

*“Unutmak kolay demiştin alışırsın demiştin
Öyleyse sen unut beni yeter ki benden isteme.”*

Bariş MANÇO

Bir çift kanadım olsa dedim, istediğim an istediğim yere gidebilsem dedim. İnsanın istediği zaman istediği yerde olamadığı, çaresizliğin burgacında kıvrandığı anlarda istedikleri şeyler hep olmayacak şeylerdir. Olmayanı talep eder kalp. Akılsa karşı çıkar, kızar, ayıplar. Vazgeçştir aklınki, bir anlamda teslim olmak olanlara... Oysa kalp; vazgeçme der, ister der, hayal ettirir; öyle plansız, dayanaksız, mantıksız, sadece ister der. Akıl mı, kalp mi diyen seçme ikilemim uzun sürmüyor, -kalbimin dediğini yaptım ben her zaman- yine kalbim ağır basıyor. Çarpıntısı kafesinden çıkmak için. Çırpınışı beni ikna etmeye yetiyor; üstelik aklım da kısa sürede ikna olup çözümler üretmeye başlıyor.

Sorunun belli, öncelikle hâlini kabullen ve anlat sevdiklerine. Derdini demeyen dermen bulamaz, derler. Sonra doktora git, çare ara. Aramazsan kesinlikle çare bulamazsın. Ararsan yarı yarıya iyileştin say. Aklım bunları bulmuş, önüme koymuş bile.

Bunca unutkanlık niye, diye soruyorum önce kendime. B12 vitamini eksikliği olabilirmiş diye, yememe içmeme dikkat ediyorum. Otobüste, dolmuşta telefonla meşgul olmak yerine bulmaca çözüyorum fakat... Gözlerimin yağmuruna engel olamıyorum. Şimdi toparlanmalı ve eve dönmeliyim. Annem merak eder.

Burası neresiydi?

A, evet, tuhaf olaydan sonra dolmuştan yanlış inip aklımı toparlamak için oturmuştum bu parka. Eve gidince ablama anlatmalıyım; çok tuhaftı, çok komikti.

Yağmur ne güzel yağıyor, yine böyle bir yağmurda birlikte dolaşmıştık Ercan'la. Unutmadım, unutamadım...

Şimdi mutlu mudur? Benim gözlerime baktığı gibi mi bakıyordur ona da? Ne suratsız kızdı hâlbuki. Gözleri çipil çipil, baktıkça doyamayacak bir hâli yok ki. Kalın kalın kaşları vardı, kolları da bir erkeğinki gibi tüylüydü. Salaşın tekiydi işte. O zaman niye? Bunun cevabını ömrümün sonuna kadar bulamayacağım. Belki de sonudur, evin yolunu bile unutmaya başladım. Bu binaları tanıyorum, yürüyerek de gidebilirim. Donmuş karlar yağmurla eriyor, ayaklarımın altı çamur oldu. Yağmur gözlerime eşlik ediyor, fisiltısını duyuyorum kulağımda, 'unutmadım, unutamadım'ı söylüyor benimle.

İşten bu saatte çıkıyordum, on gündür izinliyim. Annemin ölümünden sonra ablam izin aldırdı. Annem öldü benim, ölmüştü değil mi? Evet, kabul etmeliymişim öldüğünü, yoksa hastalanırmışım. Kimse anlamıyor beni, dedim ben herkese; kalbi durdu, şey uygulayın, şey, şok uygulayın dedim, dinlemediler beni, diri diri toprağa verdiler.

Bak, şimdi yine yanlış geldim. Ben artık ablamlarda kalıyordum, ondan yanlış yerde inmiştim dolmuştan. Biraz da bu parkta dinlenip toparlansam... Kafam darmadağınık. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum. Bu ben değilim. Doktora gitmeliyim, iyileşmeliyim. Ablam üzülmesin diye eve neşeli girmeliyim.

Nasıl da soğuk... Dalından düşmemiş üç beş yaprak, salınıp duruyor rüzgârla. Sımsıkı tutunmuş dalına; kara, yağmura, rüzgâra boyun eğmemiş. Eğmemek lazım. Benim gücüm tükeniyor zaman zaman. Ben, ben değilmişim gibi. Başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi fakat geçecek, hep si geçecek... Geçecek derken bile içim kıpır kıpır oluyor. Ercan'a sarılmak, kokusunu duymak istiyorum. Ercan beni çok severdi, yanlış görmüşümdür, yapmaz o böyle şeyler. Şarkımı mırıldanıyorum, *dün yine yapayalnız dolaştım sokaklarda...* İyi geliyor bana. Uzun saçlı adam söylüyordu, çok güzel söylüyordu, kocaman yüzükleri vardı, bıyıkları da vardı.

Ablam kapıyı açtı, sarıldık birbirimize, gözleri ıslık ıslık. "*Buz gibi olmuşsun Saim, canım...*" dedi. Neşeli olacaktım, kendime söz vermişim, sözümü tutup bu depresyondan kurtulacaktım. "*Evet ama çok komik bir gün geçirdim. Bir komik, bir komik ki sorma.*" dedim. Anlatacağım ve eskisi gibi güleceğiz,

ablaman endişeli hâli yok olacak. Benim yüzümden tedirgin, üzgün. Bunu yapmamalıyım ona. O da benim gibi annesini kaybetti, o da zor günler yaşıyor.

Mutfığa aldı beni, balık yapmış ben seviyorum diye. Rokalar yememiş, soğanların üstüne şey serpmiş, bunu seviyorum dedim, sumak o, dedi ablam. Evet, sumaktı o. Havayı sordu, hangi aydayız, saat kaç oldu dedi bir de. Bazen saçmalıyor, beni sinirlendiriyor. Neşeli olacaktım, söz vermiştim, konuyu dağıtmak için bebek nerde dedim yeğenimi kastederek. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “*Buket sekiz yaşında artık teyzesi, babaannesinde.*” dedi. Biliyorum benim unutkanlığımdan korkuyor; araştırmış, depresyondan öte bir şeymiş, doktora gitmeliymişiz, böyle olmazmış, heder olup gitmeme dayanamıyormuş, inadı bırakmalıymışım. Ağır bir depresyondayım, görmüyorlar mı? Başka ne olabilir ki ne evhamlı insanlar... Bugünkü komik olayları anlatıp onu güldürmeliyim.

Bugün çok şey bir olay yaşadım diye başladım, “komik” diyerek tamamladı beni sabırsız kadın, sabretse aklıma gelecek komik olduğu. Ben dolmuşa bindim tamam mı, şoför beni birine benzetti. Çok komik ya ısrarla parayı almıyor, artık nasıl sevdiği biriye benzediğim kişi hâl hatır soruyor. Bozmadım adamı, iyiyim, dedim indim. Tutarlı yanı yok muydu diye lafımı böldü, eh var gibiydi ablana selam söyle dedi, benzediğimin de ablası varmış bak ama hiç görmediğim bir yüz. Çok komik değil mi, asıl komiği de bir kafeye oturdum kendime söyledim. Çay mı, kahve mi söyledin diye böldü yine lafımı. Sinir ediyor beni.

İşaretle anlattım kahveyi, filtre kahve diye tamamladı. Gitsem odama kendi kendime hiç konuşmadan otursam daha iyi, iki de bir de lafımı kesip deli ediyor beni, söyleyeceğimi unutturuyor ama kalmalıyım, yenmeliyim.

Filtre kahve söyledim, içerken bir kadın geldi, makyajlıydı, güzel giyinmişti. Beni kucakladı, hâl hatır sordu, beni birine benzetti anlaşılan. Kusura bakmayın kafam karışık bu aralar dedim, bir şeyler anlattı ama dinleyemedim kafamda onun kim olduğuna dair ipuçları arıyordum, bulamadım. Kadını bozmak istemedim, ha evet dedim, tanımışım gibi yaptım ayıp olmasın diye. Beni iş yerine davet etti, çok seviyor olmalı benzediğim kişiyi. Bir de sarılıp öpüştük çok samimiymişiz gibi davrandı. Çok komik değil mi ya dedim gülerek, o gülmedi, gözleri kıpkırmızı olmuştu, soğandan yaşarmış, kalkıp camı açtı. Telefonunu alıp bana bir fotoğraf gösterdi. Evet, buna benziyor, ama benim gördüğümün saç, erkek şeyliydi dedim. “*Tıraşlıydı, annemlerden komşumuzdu hatırlamadın mı?*” dedi, bu hatırlamadın mı sorularından

bıktım usandım artık. Kadın, erkek tıraşı yapmış saçını, tanımamam normal değil mi?

Ablamın hâli beni daha da korkuttu, hatırlamam gerekiyormuş demek ki. Ercan'ın yüzünden dedim, beni nasıl üzdüğünü hatırlattım, kafam karışık dedim, zaten sadece benziyor o kadın, komşu olsaydı hatırlardım, o değil, beni benzetti.

Açık camdan sokulan rüzgâr, bana ne kadar unutkan ne kadar zavalılı olduğumu fısıldıyordu. Ablamı üzmemeliydim. Annem üşür, şunu kapat, dedim camı işaret ederek. Aniden sarstı beni, annem öldü, kabul et artık, yeter, hepimize eziyet ediyorsun inadinla dedi.

Şaşkındım, onu üzecek ne yapmıştım ki toparlamaya çalıştım.

“Biliyorum öldü, kabul ediyorum tabi. Kış ya hani, toprağın altında üşür demek istedim cümle kuramadım beni yanlış anladın.” Bu arada şok uygulamadan gömdüklerini de ekledim. Acımayla öfke karışımı bir bakış attı bana. *“Annem öleli iki yıl oldu, kemikleri kalmıştır sadece, ne üşimesi...”*

Yok, annem ölünce izne ayrıldım dedim. Parmaklarımla saydım, bak on gün etti dedim. Sonra Ercan'ı gördüm çipil gözlü kızla, ondan, hep işte ondan, dedim. Of Saime, of, of, of... Ercan'la annemin ölümünden önce ayrıldınız, dedi. Sanki unutmuşum gibi bana detayları saydı. Bazen beni deli ediyor ablam. Onu konuşurken duymamaya başladım, şarkımı söyledim *“gözlerimde yaş, kalbimde sızı, unutmadım seni...”* Camdan gözüken ağaca bakıyorum, birkaç yaprak var dallarında. Şarkıyı kesip bak düşmemiş, sıkı sıkı yapışmış dalına dedim. Ne yapışmış diye sordu. Adını getiremedim, şu sararıp düşen şeyler, dedim. Gececek, ben de sıkı tutunacağım dedim. Sarıldı bana, ümidim ona da bulaşmıştı. Şu üzgünken girilen şeye girmiştim, geçecekti hepsi. *“Anneme şok uygulamadınız ya!”* deyiverdim yine. Oysa böyle demek istemiştim. Bana tokat attı, ben de ona tokat attım. Çocukluğumuzdaki gibi, saç başa girdik, yere düştük, bıyıklı bir adam geldi, bizi ayırmaya çalıştı.

...

Güneş doğmuş, yüzüme vuruyordu. Yabancı bir odadaydım, neredeydim? Ablamın sesini duydum. Oh yabancı yerde değilim demek, nevresimleri mi değiştirmiş tanıyamadım. Biriyle konuşuyordu, biraz dikkat kesilince konunun ben olduğunu anladım, başka unutkan yoktu ki...

Depresyonu çoktan geçtiğimi tahliller neticesinde tedaviye başlayacaklarını söylüyordu. Ablamın sesi ağlamaklıydı, daha kötü olabilir mi dedikten sonra hıçkırıklara karışan kelimelerini anlamadım. İlaçlarımı dü-

zenli alırsam düzenli beslenir, düzenli uyur ve düzenli spor yaparsam fazla ilerlemezmiş. Hep bir düzen lafıdır uzadı gitti. Aksi takdirde unutkanlığım artarmış, evin yolunu, evin içinde odaları karıştırabilirdim. O kadar da değil, birkaç kelimeyi unuttum diye hepten hasta sandılar beni. Ben hiçbir şeyi unutmam ki. Annemin acısı, Ercan'ın çipil gözlü kızla gidişi, taptaze duruyor şuramda. Unutamadım ki...

Ablamı üzmeyeceğim, ne derlerse yapacağım, belki Ercan da gelir, sarı-lırım ona, adını söyleyince bile kokusunu duyuyorum. Çantamı başucuma koymuş düşünceli ablam. Not defterimi çıkarıp yazmaya başladım.

Camdan bir ağaç görünüyor tutunmuş sarı yaprakları üzerinde. Sımsıkı sarılmış dalına. Mutlu oluyorum, şarkımı söyleyesim tutuyor yine. “*Unutmak kolay demiştin, unutursun demiştin...*” Kelimeler aklıma gelmeyince la lay la la la lay diye tamamlıyorum.

“Güzel!” diyor içeri giren ablam yanağımı öperken, “*Melodiyi unutmuşsun bak.*” Demiştim, unutmam ben; annemi de şeyi de bu uzun boylu adamı, hani çipil gözlü şeyle gideni.

Gözlerimizden iplik iplik bir yağmur iniyor. Geçecek... Unutmayacağım.